

Откъс от "Яйца по староселски"

[...]

Асфалтът свърши в края на селото. Оттам поех по приятно уширен черен път, посипан със ситни камъчета. Предстояха ми към пет километра бавно шофиране. Поне можех да хвърлям по един поглед към красотите наоколо. Дърветата образуваха сенчест тунел над пътя. Приятно и прохладно. Излязох на остър завой. Плътният листак се разтвори и пред погледа ми се ширна море от баири, тук-там рязко пресичано от отвесните скали на безумно дълбоки пропасти. Широки поляни се бяха изтеглили на

отсрещния хълм, подлагайки примамливо снагите си под лъчите на юлското слънце. Стада овце и крави, поръсили склоновете с дребните си точки, придаваха на света някаква фина завършеност.

Не видях кога се е появила. Или откъде изникна на пътя. Млада, около трийсетгодишна жена, облечена в камуфлажни дрехи, се усмихваше на десетина метра пред колата. Не махаше, но очевидно искаше да я кача. Вързаната на опашка права руса коса закачливо се люшна, когато спрях, и тя ми кимна с глава, все така усмихвайки се. Пресегнах се да отворя вратата.

– Здравейте! – казах.

– Добър ден!

Тя свали раничката си и седна до мен. Лъхна ме мирис на дървесна смола, свежа трева и мащерка. Потег-лихме. Жената гледеше напред, а в ъгълчетата на сините ѝ очи се бе спотаила усмивката, която видях преди малко. Мълчеше, но това очевидно не я притесняваше. За разлика от мен. Не знаех какво да кажа и дали въпросите ми няма да се възприемат като знак на невъзпитаност.

– Накъде сте? – по-тъпо нещо не можех да измисля. Очевидно посоката беше единствена. Дори черният път свършваше след един-два километра. Просто нямаше накъде да продължи след това.

– Ще слеза до... малко по-нататък.

– Как се решихте да тръгнете в тоя пек?

– Аз съм от горското. Това ми е работата.

Гледах чакълестия път, но с периферното си зрение забелязах ръцете, притискащи раницата в скута на русата ми гостенка. Тънки издължени пръсти – едновременно здрави и красиви. Липсва маникюр, няма и лак по ноктите.

– Слагам само през почивните дни – каза тя.

– Какво?

– Лак, какво друго.

Затапиха ме. Издайническа капка пот се плъзна по наскоро обръснатото ми теме и влезе в окото. Запремигнах. И пак онази полуусмивка. Предусмивка. Също като Мона Лиза. Уж я няма, но всъщност е там. Моментът, в който се готвиш да се усмихнеш, но все още не си го направил. Мигът, когато емоцията вече се е рафинирала, но тялото все още се бави да я покаже. Леле, какви клишета се въртят в главата ми!

Продължихме в мълчание.

– Не се чувствай сконфузен – каза тя. – Тук, горе... е друго.

Предпочетох този път да не си отварям устата. Сигурно пак щях да се изложа. Отдавна не бях чувал тази дума – „сконфузен“. Странно колко много думи се изнизват от речника ни и незабележимо отиват в тиха пенсия. Чувствах се напрегнат до това момиче. Объркани мисли се въртяха в главата ми. Присъствието ѝ някак ме успокояваше, а в същото време разумът ми отказваше да приеме естествеността на едно толкова нормално човешко общуване. Сянка от стреса на града, където непрекъснато трябва да внимавам какво говоря и с кого се срещам. „Тук, горе, е друго“ – каза тя преди малко. Друго е, съгласен съм. И се опитах да заглуша тревожния разум.

Завихме покрай рехава горичка. Неусетно се бях-ме изкачили още по-високо. Зад завоя се показаха две порутени къщи. Скелетите им протягаха костите си нагоре, сякаш се молеха за хората, които отдавна бяха напуснали това място. Старо село. Десетина постройки, потънали в самота още преди десетилетия, все още гордо се опитваха да крепят изправени престарелите си стени.

– Оттук ще продължа сама – каза спътницата ми. – Благодаря.

Спрях. Тя отвори вратата, излезе и веднага тръгна по пътя. След няколко крачки се спря, двоуми се секунда-две, обърна се и извика:

– Ако ме последваш, ще намериш това, което търсиш.

Тръгна, пак се обърна и през смях добави:

– След минута се наведи.

Не успях да реагирам на бързото ѝ решение да слезе, нито разбрах и половината от смисъла на думите. Толкова внезапно ми се стори напускането ѝ. Поглед-нах към празната седалка. От гостенката ми бе останала само тънка двойна борова игличка. В топлия въздух на купето все още се носеше ароматът на гора и трева. Взех игличката и не знам защо я пъхнах в джоба на ризата си. Излязох от колата, за да кажа поне и аз нещо на изпроводяк. От жената нямаше и следа. Пътят напред беше прав. Явно бе свърнала някъде встрани.

Огледах се. Бях спрял пред стара каменна къща. Сателитна чиния бе окачена встрани от отворен прозорец на втория етаж. От улицата към двора водеше малък дървен вратник. Аха! Сигурно точно тук живеят възрастните хора, за които спомена сервитьорката в хотела. От ъгъла на къщата долетя странен шум, подобен на плисък на вода. Веднага след това последва неистов писък:

– Иииолооо! А ся та убих!

Чу се бързо топуркане, вратникът се хлопна и оттам панически изскочи човек на видима възраст около осемдесет. Тичаше към пътя, но гледаше зад себе си и буквално връхлетя отгоре ми. Стъписахме се и двамата.

– Иииолооо!

Крясъкът се чу още по-силно. Баирите наоколо заечаха.

– Наведи се! – извика ми Йоло и пъргаво приклезна пред колата, предпазвайки главата си с ръце.

В същия момент откъм двора полетя камък. Инстинктивно се наведох и аз. Камъкът премина през пространството, където само преди миг се намираше главата ми, и се тресна върху предното стъкло на автомобила. Чу се тихо „пук“. На мястото на удара се появи красива паяжина. За две секунди тя превзе цялата площ на стъклото. Сащисан, леко докоснах фино набраздената повърхност. От епицентъра на удара се отрониха пет-шест дребни кристалчета и се търкулнаха по таблото на колата. Само след миг още няколко стотин късчета стъкло ги последваха, оформяйки озъбена дупка с големината на главата ми.

– Какво, по дя...

Дяволите ми бяха прекъснати от трети писък:

– Иииол...

Писъкът секна отведнъж. Баирите се смълчаха. На вратника се показва дребна фигура на разярена възрастна жена, която застина на място от изненада, щом ме видя. В ръка държеше друг камък. От рехавата ѝ бяла коса, от дрехите, от ръцете и краката се стичаха чучурки вода. Всъщност цялата беше вир-вода. Зад нея нещо се изтът-рузи. Голям пластмасов леген, който при търкалянето си пръскаше едри капки. Кривата на траекторията му завърши точно пред краката ѝ. Без да го поглежда, тя му би мощен шут, запращайки го към нас. С Йоло се спогледахме и заслонихме главите си един друг. Втренченият ѝ поглед бързо прескачаше от мен към Йоло и към разбитото на сол стъкло на колата ми.

За няколко секунди настана пълна тишина. Дори птичките по околните шубраци бяха спрели да пеят в очак-ване на развързка. След още няколко мига колебание жената опря ръце в хълбоците, направи стойка „стомна“ и сърдито извика:

– Прибери я тая счупена кола в двора и идвайте да ядем! – след което демонстративно се фръцна и се скри зад зеленината на двора.

[...]